

Sygn. akt I PK 69/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko G. Spółce z o.o. w S.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 listopada 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w K.
z dnia 27 października 2015 r., sygn. akt IX Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240 (dwieście
czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 października 2015 r. oddalono apelację powoda R. K. od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 29 kwietnia 2015 r., oddalającego powództwo o odszkodowanie.

Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, w szczególności fakt złożenia powództwa do sądu powszechnego po upływie terminu przewidzianego w art. 264 § 2 k.p.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego złożył R. K.. Zaskarżył rozstrzygnięcie w całości i zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 265 § 1 k.p. przez jego niezastosowanie i zaniechanie przywrócenia powodowi terminu do

wniesienia powództwa, podczas gdy uchybienie tej czynności nie nosi znamion zawinionego działania powoda.

Mając powyższe na uwadze domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na podstawę wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne), a mianowicie czy stan psychofizyczny, w którym znajdował się pracownik w trakcie próby wręczenia mu przez pracodawcę pisemnego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę może mieć wpływ na ocenę winy (jej braku) w uchybieniu terminu do wniesienia powództwa. W szczególności, czy stan po pobiciu, a przed udzieleniem pierwszej pomocy medycznej może zostać zakwalifikowany jako okoliczność usprawiedliwiająca opóźnienie wniesienia pozwu.

W odpowiedzi na skargę strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest zasadny. Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o szczególnym charakterze. Przede wszystkim zmierza do ochrony interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Natomiast jej zadanie nie polega na ponownej ocenie sprawy z perspektywy niezadowolonej z rozstrzygnięcia strony. Przytoczone spostrzeżenie obliguje do wstępnej oceny sprawy w ramach tzw. „przedsądu”. Jego zakres jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania. Obowiązkiem wnoszącego skargę jest wyartykułowanie podstawy uzasadniającej jej przyjęcie. Skarżący ów obowiązek zrealizował i ulokował w treści art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W ten sposób wyznaczył ramy badawcze przedsądu.

W judykaturze rozstrzygnięto już jakie cechy powinna ujawniać podstawa z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim chodzi o zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W orzecznictwie ugruntował się także pogląd, zgodnie z którym skarżący, powołując się na wystąpienie w sprawie zagadnienia prawnego, powinien je sformułować, wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których ono się wyłoniło, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto wykazać, że jego rozwiązanie jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, Nr 12, poz. 151).

Tymczasem lektura uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest zilustrowana licznymi przykładami orzecznictwa Sądu Najwyższego (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1986 r., III PZP 8/86, OSNC 1986, Nr 12, poz. 194; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 maja 1994 r., I PRN 21/94, LEX nr 11824; z dnia 7 września 1994 r., I PRN 55/94, LEX nr 11915; z dnia 25 sierpnia 1998 r., I PKN 270/98, LEX nr 37263). Oznacza to, że zagadnienie formułowane przez autora skargi zostało dostatecznie wyjaśnione w praktyce sądowej. Nie można więc mówić o zagadnieniu nowym, skoro powołany przepis nie był w ostatnich latach nowelizowany. Na jego tle istnieją dostatecznie silne ugruntowane reguły postępowania. Walor dotychczasowej działalności judykatury wyraża się uniwersalnością tego rodzaju, że ustalony w sprawie stan faktyczny pozwala na wybór określonego schematu postępowania. Skarżący formułując istotę problemu odbiega od okoliczności faktycznych, które wiążą obecnie Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Po pierwsze, sądy *a meriti* ustaliły, że doszło do wręczenia oświadczenia woli w przedmiocie rozwiązania stosunku pracy w dniu 3 października 2014 r., a nie próby wręczenia oświadczenia woli, co błędnie zakłada skarga kasacyjna. Po wtóre, Sądy w sposób jednoznaczny ustaliły, że powód – mimo dolegliwości bólowych – wiedział, z jakim pismem ma do czynienia i jakie są jego skutki. Stąd też druga część skonstruowanego pytania (zagadnienia prawnego) ma charakter hipotetyczny i w żaden sposób nie konweniuje z faktycznymi okolicznościami sprawy. W tym układzie sam wymiar opóźnienia w

złożeniu powództwa (3 dni) nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej z uwagi na istotne zagadnienie prawne.

Mając powyższe na uwadze orzeczono w myśl art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o przepisy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).